

*Trecuse prea mult timp ca să-și amintească.
Fusese frig și întuneric atât de mulți ani...
Așa că lumina și căldura au părut foarte bizare.
Când se mișca, îi trosnea și îi scârțâia tot corpul.
Mișcări atât de străine și de demult uitate...
Ciudatul boc-boc pe care îl auzea în cap devenea
din ce în ce mai puternic.
Încet, a deschis ochii foarte ruginiți.*

Era prea întuneric ca să vadă de unde veneau sunetele și Roboșel nu era chiar sigur că bătăile erau un zgomot din interiorul capului său de tinichea.

Dar, cum ceva i-a sărit de pe cap pe umăr, și-a dat seama că nu era singur.

- Ești treaz? a ciripit o voce mică și dulce. Dacă ești treaz, ai putea să ne ajuți? Te-am putea ajuta și noi.

Roboșel a reușit să aprobe ușurel din cap.

- Grozav, a ciripit vocea subțirică în întuneric.

- Să începem dându-ți o mână de ajutor, a chițăit o altă voce.

- *„Ești într-o ureche?” a întrebat Vulpea.*
- *Nu putem ține un robot în pădure, au fost de acord cu toții.*
- *Ei nu fac decât să distrugă. E în firea lor să nu iubească.*
- *Dar nu putem salva pădurea singuri, a spus Șoarecele.*

- Noi suntem mici și ceea ce avem de făcut este greu chiar pentru cel mai mare dintre noi, a mai adăugat Șoarecele. Cred că ar trebui să vorbim cu el și să vedem dacă își mai amintește ceva. Acum e stricat, așa că o să aibă și el nevoie de ajutorul nostru.

Toți ceilalți au dat din cap aprobator. Șoarecele era mic, dar era și deștept.